

ТАК ВЛАШТОВАНА ЛЮДИНА

Щороку важчає торбинка
З усім прожитим на плечах,
Вона, мов скарбів повна скринька,
Які ховаються в літах.

Її немов не помічаєш,
Зручніш поправивши, несеш,
Що в тій торбинці, зберігаєш
І так, аж поки не впадеш.

Ідеш і мозок думки крають,
Чи є якийсь у тому зміст?..
Без відповіді відлітають,
Вони, неначе жовтий лист.

Від монотонності цієї
Спиняєшся перепочить,
Аби змиритися із нею,
Не назавжди, а хоч на мить.

Спочив, і клунок знов на плечі,
Ідеш, вже значно веселіш,
Здаються легшими всі речі,
Незручності не варті й гріш.

Проходить рік, твоя торбина,

Поважчала, але ти звик –
Отак влаштована людина,
Лише б не муляв черевик.

Колись впадеш, та не відчуєш,
Який тягар за вік придбав,
Носив, терпляче, тільки всує,
Не повторив би, боже збав!

І не повториш, що не можна,
Колись ще Геракліт сказав:
“У одну річку неспроможний
Зайти ніхто...”, якби й бажав.

Ніхто не скаже: “А для чого
Тоді торбину нам нести?
Лише даремно бити ноги,
Шукати рідних палестин “.

Живеш, не знаючи, де пристань,
І рай і пекло не про нас!
Сам по собі світ білий, чистий,
Так і пливе крізь вічний час.

Дата написання вірша: 2021-01-18